

[Hans Hedtoft.]

vil aldrig tillade noget land at benytte dansk territorium med et sådant formål.

Jeg taler her som repræsentant for den socialdemokratiske arbejderbevægelse og bør måske tilføje, at fik Danmark, hvad jeg betragter som udelukket, nogensinde en regering, der rakte hånd til en angrebskrig, ville vi fra den danske arbejderbevægelses side bruge ethvert middel for at feje en sådan regering væk. Vi er fredens folk, vi hader al krig og krigens værk, og vi betragter en angrebskrig som en forbrydelse. Men vi har også lært at agte friheden og dens værd, og vi har lært, at vi må kunne værne friheden mod overfaldsmænd. Vi nærer i dette land, alle danske statsborgere, kun ønske om at leve i fred og fordragelighed med hele verden — også med Sovjetunionen, det russiske folk og de østeuropæiske folk, der har mistet deres frihed bag jerntæppet.

For det tredje: det tilkommer alene Danmark at træffe afgørelse i spørgsmålet om en eventuel stationering af allierede styrker på dansk territorium. Denne afgørelse vil til sin tid blive truffet af rigsdagen ud fra en vurdering af vore egne interesser og uden hensyn til russisk indblanding.

Så meget om vor stilling til Sovjetnoten.

En eventuel stationering af allierede styrker her i landet er et problem, vi simpelt hen ikke vil drøfte med Sovjetunionen. Det er en sag, vi selv afgør efter nøje overvejelse og forhandling med vore venner indenfor Atlantpagtens rammer. En afgørelse er som bekendt ikke truffet. Hvad der hidtil er sket i sagen er, at et flertal i det udenrigspolitiske nævn har bemyndiget regeringen til at foretage tekniske undersøgelser af sagen. Denne undersøgelse er i gang.

Som spørgsmålet i dag foreligger, kan det da kun drøftes rent principielt. Denne drøftelse har været i gang i adskillige måneder, og fra visse sider har indlæggene været præget af en lidenskab og ophidselse, som selve sagen ikke kan begrunde. Jeg ser naturligvis ganske bort fra den vilde kommunistiske propaganda, der i dette som i alle andre

tilfælde kun tilsigter at mistænkeliggøre og undergrave enhver forsvarsforanstaltning vest for jerntæppet.

Jeg husker, at Danmarks nedrustning i slutningen af 20erne en overgang blev brændemærket af kommunisterne som „sovjettjendtlig“. Man påstod dengang i fuldt alvor, at den var et led i den påståede indkredsning af Sovjet. Ved nedrustningen her i Danmark beredte vi vejen for Sovjets overfaldsmænd, tror jeg, man sagde. Alle husker i dag, med hvilken lidenskab kommunisterne vendte sig mod bestræbelserne for at skabe et alliancefrit nordisk forsvarsforbund. Det var også en rænke mod Sovjet. Jeg tror, at den foreløbige kulmination på alt dette kommanderede hysteri blev nået, da kommunisterne her i salen gik imod forslaget om Det nordiske Råd med den motivering, at rådet havde vi opfundet for at lokke Sverige ind i Atlantpagten! Ethvert barn kan se meningen med denne taktik. Medens man østpå opretholder verdens mest omfattende militærapparat, mens man formelt og reelt understøtter angrebskrigen i Korea, mens man nægter at lade sine angrebshandlinger bedømme af den internationale domstol — så snakker man „fred“ og vender sig mod enhver defensiv foranstaltning i den frie verden. Det er vel ikke nødvendigt at spille flere ord herpå.

Men jeg må gøre en saglig bemærkning til en radikal indvending, jeg har set fremført. Man har sagt, at en stationering af fremmede tropper ikke var forudset, da vi indgik i Atlantpagten, og henviser bl. a. ti. en udtalelse af Gustav Rasmussen om baserl

Nu er der ikke tale om baser, som f. eks. russerne har det i Finland, men om eventuel stationering af allierede flyverstyrker, som har den ene opgave at hjælpe os, hvis vi kommer i nød og uvarslet bliver overfaldet. Jeg medgiver gerne, at dette ikke var forudset i 1949, men jeg vender mig imod at fremstille en eventuel stationering som udtryk for „en helt ny dansk politik“. Herom kunne der i det højeste være tale, hvis Danmark overfor fremmede magter havde forpligtet sig til ikke at modtage Atlantstyrker i fredstid, men en sådan forpligtelse